

## Takové normální jaro... (líčení)

Šest hodin ráno a dřív než budík si mou pozornost vyžádají první paprsky slunce, které se přes balkonové dveře vkradly do mého pokoje. Lehce mě pošimrají pod nosem a putují dál přes místnost. Kouknu na ciferník malé růžové krabičky na nočním stolku a můj blažený výraz mizí. Otevřu okno a nechám chladný vzduch obejmout mé tělo. Na nohou mi vyskakuje husí kůže a pocit ospalosti je pryč. Oblékám si velkou starou mikinu, do ruky беру jablko a jdu na dvorek. Kromě konipásků u krmítka je totiž vzhůru i můj pes.

Do ruky беру vodítko s chladným kovovým obojkem a gumovým náhubkem. Pes nadšeně pobíhá okolo, musím ho uklidnit. Oblékám mu jeho uniformu a razíme ven. Barevné domy na naší ulici mají pod přílivem paprsků narůžovělý podtón. Od vyleštěných oken se odráží slunce a já sama sobě vyčítám, že jsem si zas nevzala sluneční brýle. Ze silnice přecházíme na šterkovou cestu a po pár metrech na nás čeká dlouhá travnatá cesta osázená starými listnatými stromy. Boty mi začínají vlhnout, jelikož se brodím trávou posetou rosou. Moje oči se snaží vstřebat to kouzlo titěrných vodních kapek, které při ranním slunci vypadají jako malé drahokamy. Lehký vánek se mi pohraje s vlasy a přinese s sebou vůni sněženek a sasanek. Jemné bílé kvítky se choulí u velkého dubu na okraji cesty. Vypadají jako drobné sukýnky pro ještě drobnější tanečnice. Snažím se vychutnat si ticho, které je v dnešním uspěchaném a hlasitém světě tak vzácné. Pár vlaštovek, který mi proletěl nad hlavou, evidentně neupoutal jen moji pozornost, protože pes začíná víc a víc tahat. Jak se zdá, člověk si krásu přírody musí vychutnat rychle. Koukám na hodinky a zjišťuju, že jsem se v tomto malém království zdržela víc, než jsem původně plánovala. V mžiku se otáčím a spěchám domů. Na zpáteční cestě své boty nechávám ještě jednou pokropit ranní rosou a cítím, že vzduch se pomalu ochlazuje.

Když se u domovních dveří snažím vybrat ten správný klíč, na ruku mi spadne kapka vody. A potom další a další. Než se vzpamatuju, mám mokré nejen boty, ale i mikinu a vlasy. Můj čtyřnohý kamarád zatím vedle mě připomíná mou oblíbenou postavičku z večerníčků. „Pojď ty Vydrýsku, ranní sprchu nepotřebujeme“, nabádám ho, aby šel dovnitř. Zatímco si rozvazuju nasáklé tkaničky, za dveřmi se spouští hotový liják. Vzduch je naplněný zvláštní formou svěžesti a já si znovu uvědomuju, že jaro je moje nejoblíbenější roční období.

K.K.